

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

J. Bottiger

ex. no 10. uppl. 20 ex.

Vitt.

Sv.

Manne Björling

med broderlig

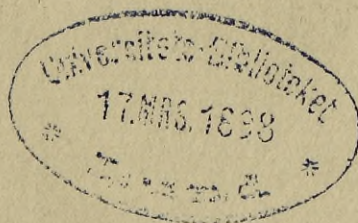
vänskaps

från

Förp

sk. af Prof. Björling

han

Johannes Gustavi = Johan Bottger ² Bottger
Agi Augusti = Agi Lindgren

EN · LITEN · CRÖNICA · OM · BRODER ·
RAGNVA · D · OCH · DEN · HEL · CATHARINA ·

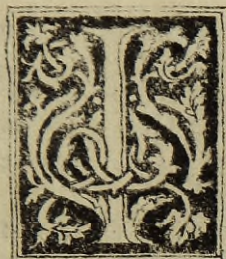

A · D · MDCCLXXVII ·

AG · FECT ·

JOHANNES · GUSTAVI · SCRIP · AG · AVGVSTI · DEL ·
HOL · MI · Æ ·
A · D · MDCCLXXVII ·

7

gamle Kung Göstafs Daggar
bodde på Steninge Hus ädel
och pålbördig Herr Gabriel
Christerson. Han hade fa-
rit vida omkring i främmande
land - en sägen gick att han sett Je-
rusalems murar - och hade han ke-
stat många underliga öden. Nu var
Herr Gabriel gammal / hade slagit
sig i ro hemma med sina skatter och
tagit till hustru en ädelboren jung-
fru af Rikaby-slåkten / och hade hon
födt honom en dotter, den de i dopet
kallade Elisabeth. Då hon växte up,
blef hon allas älskling / ty sager var
hon som guld / huglätt som en lär-
ka och god som en af Guds änglar..
Det sådes / att hennes stränge fader
aldrig log annat än när han såg E-
lisabeth. Herr Gabriel Christerson
ville / att hans dotter - som och var
hans enda barn - skulle uppfostras
till allsköns färdigheter / värdiga en
så hög boren färna. Och hade han sin
den ändan i ändt sig till priorin i
Sigtuna kloster - han het på den ti-
den Steno - att denne måtte låta någon

af bröderna undervisa hans dot-
ter. Men / vördige fader / hade han
skrifvit / en sannskildig Guds tje-
nare sänden **J** mig / ei en den der
lärer mitt barn allehanda djetsvulems
konster / ty sådant är nu om liden /
Gudi vare bitterligen klagadt / bland
eder allför vanliq̃. Nu hände sig
att der bland Dominikanerbröderna
i klostret var en ung / i många handa
ting väl förfaren man / som och ha-
de sett mer af verlden än stranden
vid Sigtuna / och hette han **Ragn-**
vald. Till honom / såsom för sa-
ken väl skickad hade priorn fram-
fört **Gabriels** hälsning. Så hade
broder **Ragnvald** vandrat backen
uppför vid färjestaden och kom-
mit till **Steninge gård**. Under flera
år hade han så en eller par gånger
i veckan undervisat jungfru **Elisä-**
beth i vår heliga religion / helgonns
historia och annan ädel kunskap.
och var han städse väl liden i **Herr**
Christers hus / så af honom som af
hans sagra dotter. Men en dag om
hösten sad **Herr Gabriel** till sin

ANNO DOMINI M·D·CCC·L·XXXVII

husfru / Fru Christina / att nu syntes
honon tid vara att söka deras dot-
ter ett passande giste., och må hon
då hafva nog af den munkelärden
/ tillade han / utan skolom vi nu bro-
der Rainvald / som sig bäst pas-
sar / tacka och afskeda". Visst tänk-
te Fru Kerstin / att Elisabeth godt
kunde fått vara hemma i ännu ett
år / ty dottren var blott 17 vintre
gamal / men det halp nu ej / hvad hon
menade / Det visste hon fuller väl /
och därför bles det vid hvad Herr
Gabriel sagt..

Döstsol lekte på Steninge Huis
blvinsfattade rutor / lustiga strålar
dansade vaggande fram och åter
i en skrimma af golfvets eke / men kring
det smidade skåpet vuro skuggorna län-
ga / de samlade sig liksom till fals i sa-
lens alla hörn / Hjungfru Elisabeth
satt på ett pall vid spiseln och lyssnade
som hon väl visste / för sista gången
till broder Kagvalds ord:

Med båda armarna stödda mot hög-
karmad stolsrygg och bgonen på den
flammande brasan / förtalde Marie-
brodren stående legenden om Agnes
af Montepulciano och sankt Ikarin-
den heliga Agnes var död / sade han /
för många / många år sedan / då den
vålsignade Chatharina lefde i Siena /
god var den ädla jungfrun som guld
och helig som en af Guds oskyldiga /
[redacted] / var hon alla här : fattiga
och elända kommo till henne / och
hvår hon kunde / gaf hon hielp och
lisa / siälaro var det blott att henne
skåda : Hånade sig så en gång / att
hon bad vid st: Agnes altare / der
helgonets signade lekamen är för-
ord:

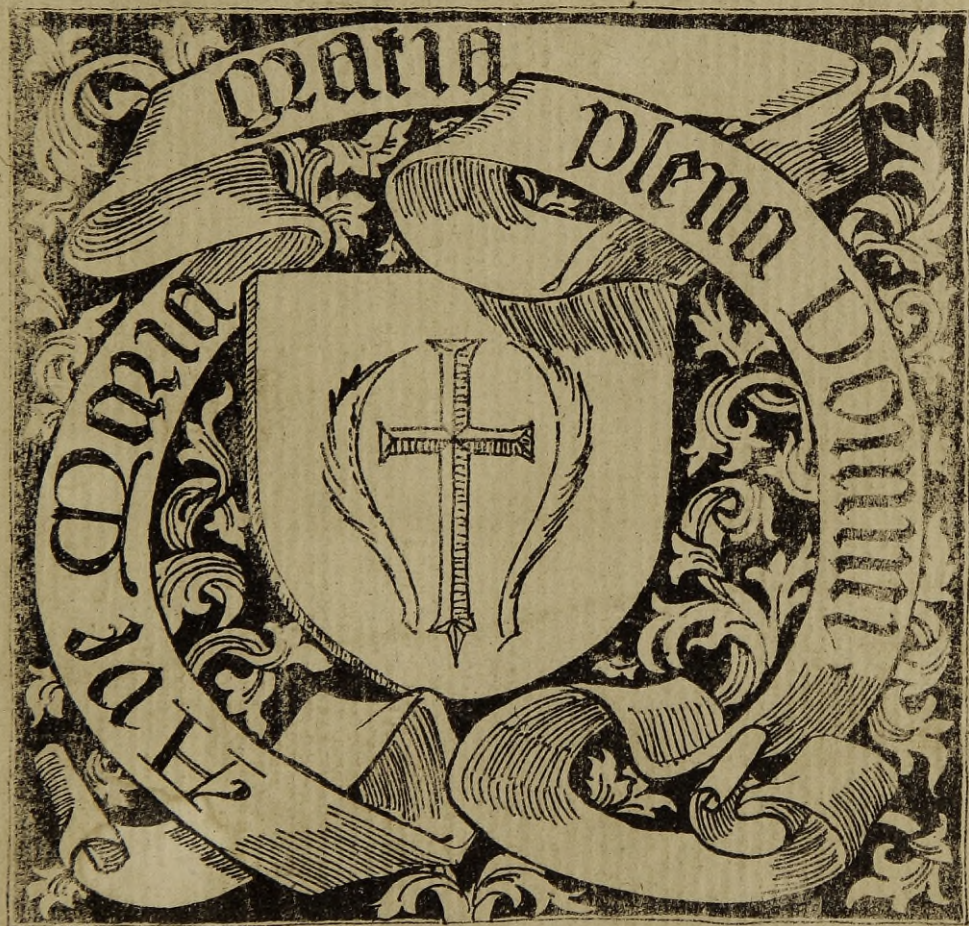
Hon var vid sorase mod / ty hennes
ende älskade broder var laagd på bår:
och den heliga Agnes greps af med-
lidande / hon gret och hennes lärar
fölo varma på St: Catharinas kind
och helgonet lade huldrikt sin hand
på hennes hufvud: det var ett här-
ligt miraculum St: Agnes gjorde det
för att hon läste i jungfruns milda
hierta / men systrarne i klostret me-
nade / att det var af vördnad för den
vit af vårs Herras trå / som S. Cwin
bar. För visso är hon ett godt het-
gon att dyrka.

Elisabeth hörde noqa till berättel-
sen / vid de sista orden spratt hon
upp och drog obemärkt fram ett
litet kors ur barmen. Det blef
tyst i salen / man hörde endast /
hur glöden i den utbranna brasan
fölo samman. Skuggorna hade
frånat sig längre ut på golvet och
inholdt helt och hållet munken.
När han slutat / hade han vändt
sin blick mot Elisabeth / som satt
med hufvudet sänkt i handen /
och så blef det en stund stilla /

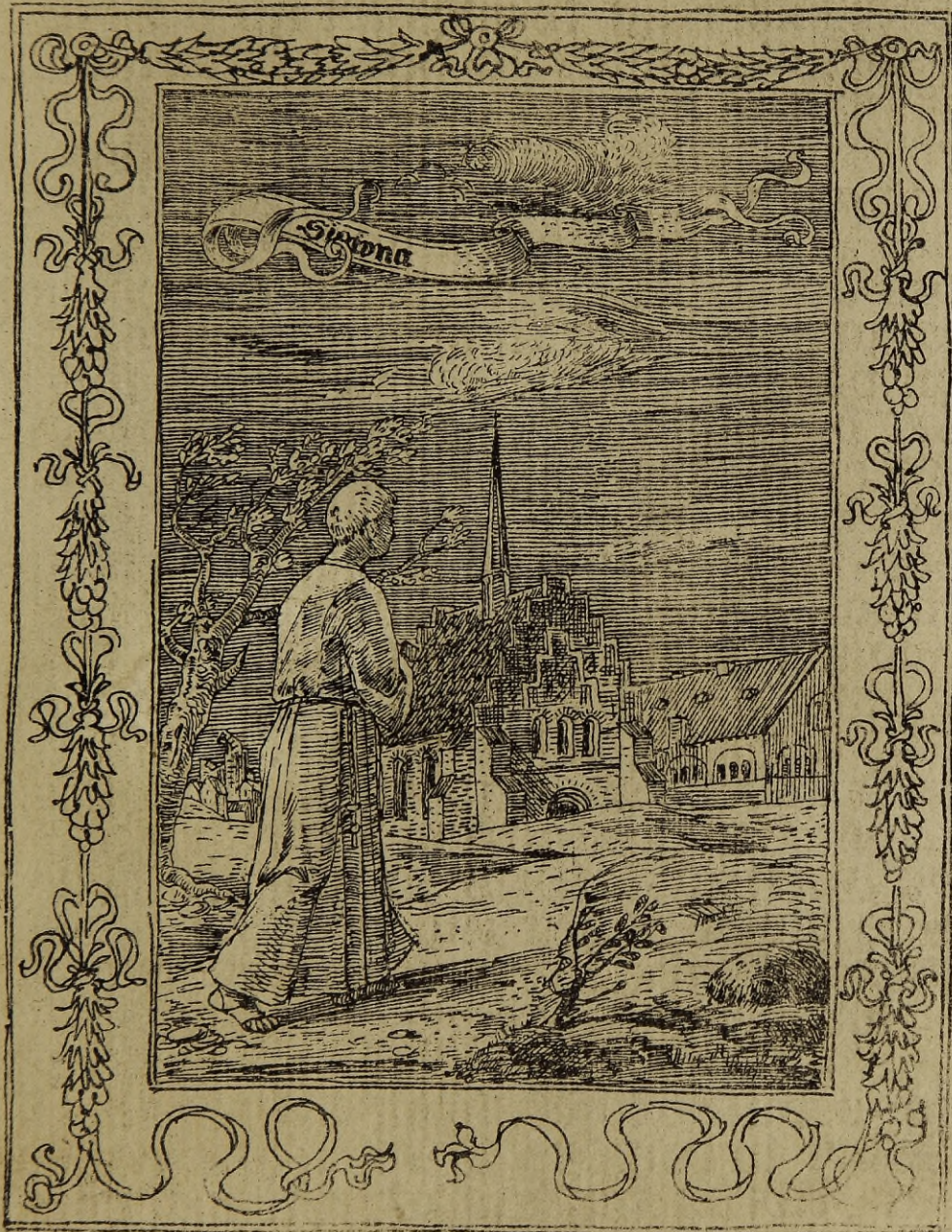

tills dörren öppnades och fru Her-
stin inträdde. Hon gick fram till ar-
nen och stammaude midt emellan
dem / som der sutto / målde hon
vänd till munken: „nu skolen I
visserligen hafva all tack för Er
möda dessa många år / Broder
Raagvald”. och så sade hon det
som Christer Gabrielson henne be-
fallt. Sist drog hon en tung guld-
ked ur barmen och räckte den åt
munken. „Missintet hade denne
omat / och han stod der som om
han ej förstätt hennes ord / tog blott
som i djupa tankar keden / vände
densakta i handen / men målde
på länge intet. Iförst då vakna-
de han / när jungfru Elisabet
tog vid hans hand / tryckte den och sa-
de: „hafven I nu stor tack vörda-
de fäder för dessa nu gångha ti-
der. Sent skall jag förgåta mina
läroår här vid arnen. Men viljen
I och för bättre minnes, skull taga
denna småsak af mig?” och där-
med gaf hon honom det kors /
hon nyss förut taftit fram. — må

Gudz heliga moder / St. Catharina
och alla helgon välsigna och skyd-
da Er / jungfru Elisabet / svara-
de mariebrodern sakta... och skü-
des de sen åt / och var det sista
gängen de talades vid på mång
år ~

Vnderligt tycktes det nu broder
Ragwald / då han vände åter
till klostret och gick han som
en drömmande med hufvudet mot
bröstat stigen framåt / aktandes
alls intet / förutom sina sorgsna
tankar. Ty i klosterbrodrens enfor-
miga lif hade detta arbete varit som
en vänlig stjärna i natten / och föll
det honom nu före som vor hon
för eviga tider nedergången. Hade
icke heller nu tänkt sig att så skulle
ske. Syntes nu icke också skog och
lunga skogar mena so. n han i höst-
qvällen. Hård jagade vinden det ena
molnet efter det andra öfver himlen.
Det rasslade och prasslade i skogen
med underliga stämmor / hvar tänd
/ hvar halvvisnad ört tycktes haf-
va sitt ljud - ekens som vreda bölj-
slag mot sandgrund / vassens som
korsade klingor. I de sistasol-
strålarnes skimmer skiftade ekar-
nas löf än som guldekring madon-
nans hufvad / än som det torkade
blodet kring den korsnaglades
sår. Mörka knottiga grenar sprungo

fram som underliga våsen / botan-
de skakade de sina armar mot ho-
nom. Björkblad flögo i luften som
hemlösa andar / och på alarne ^{vid}
strand hade stormen vrididit alla
löfven orätt / så att de stodo rakt
upp. Hur de sträckte sig mot skyn
hur härfinnerligt de bådö om nåd
och förbermande. Ragnwald tyck-
te att det var som om lifvet höll på
att draga sig tillbaka på hvarje
punkt / och att döden med sin kalla
ande blåste på all verlden. Tåtare
svepte han kåpan om sig / hemskt
blef det honom ju mer skymningen
föll på. Först då han skymtade hu-
sen i klosterfönstren blef det bättre
med honom.

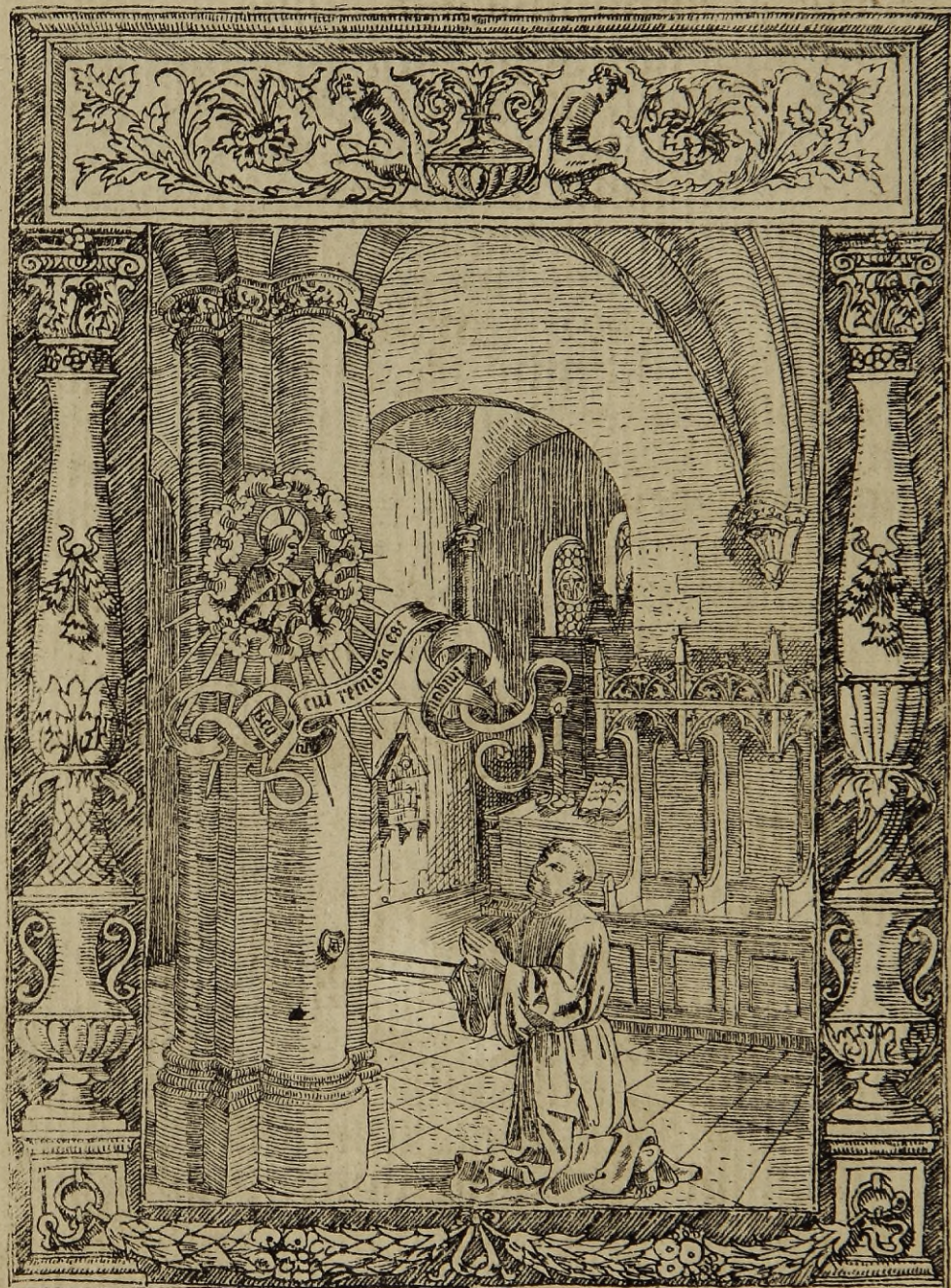
Men när han sedan biktade för bro-
der Antonius / sade den gamle / att
Ragnwald varit hemsokt af djefou-
len ~~~

Aen sådant timade ej blott den
gången. Klosterbrodrens lif
var var vordet så annorlunda
mot förr/ sjelf visste han ej hvarsför-
Cellen/ i hvilken ett sparsamt ljus
smög in/ på krucifiret/ breviariet och
den hårda träbänken syntes honom
numera som ett fångelse/ och han tog
sin tillflykt till klosters bibliotek.
De med kedjor fästade böckerna voro
höjda af damm/ mössen/ som lef-
de af pergamentsbanden/ voro hans
enda sällskap. Men de heliga skrif-
terna hade intet remedium för hans
sorgna hää. Han ålade sig dersför
stränga botöfningar/ gisslade sig
intill blods och knåböjde under
lånnga timmar i klosterkyrkan.
Der var det isynnerhet den heliga
Katarina hans böner gälde. Å hæn-
nes altare stod en bild af detta väl-
signade helgon/ ett ädelt gynnobur-
vud med ett på en gång lugnt förklar-
radt och låmatande uttryck. När han
öm astonen knåböjde inför denna ^{guds}
som svagt upplöstes af en sladd-
rande lampa/ under det kyrkan

för öfriat låg sänkt i djupt mörker /
grepo honom ofta underliga tan-
kar. Händes han ej igen detta ungdom-
liga anlet! var det ej så / att bilden
log emot honom! Hvinskade den icke
till honom nåd och förbarman-
de och frid! Detta välsignade an-
let följde honom öfver allt. Det log
ur de halvmultnade pergaments-
bladen / skymtade fram / när han
ansade klosterträdgårdens blom-
mor. såg han icke det framsör sig
också då han gaf läkedom åt de
elända i nejden / men fastän det
var ett helgons bild / menade dock
broder Ragnvald / att han på något
sätt räddades af den lede frestaren.
Så försvann ett år och två / stilla som
floden flyter fram öfver jern grund.
Af världens oroliga åslan hann föga
inom klostermurarne. I de dagar
hade man ej heller så väl reda på
hvad som timade. Äter var det höst
och den korta dagen nåskades sist
slut. Broder Ragnvald gick omkring
i kyrkan ordnande något för den he-
liga jungfruns stundande fest.

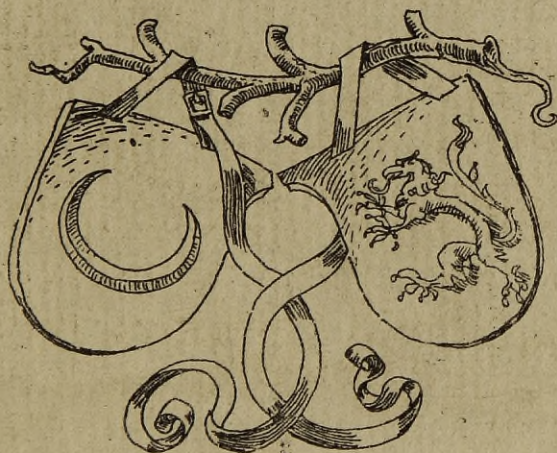
Regnet strömmade ned / i härran då-
nade vågorna / som stormen dref mot
strand . Askarna slogo då som ån-
nu i dag / sina regntvånade grenar
mot kyrkfönstren / hvars blyvornais-
na små-rutor skallrade i infattningen
Det pep och det hven i tusen tonar-
ter öfverallt i kyrkan / och liksom sty-
ende de sladdrande lågorna på alta-
ret svåfvade skuggorna långa måk-
tiga fram öfver husvudången . Då
klara klosterportens klocka . Brodren
vid porten mådde för priorn / der
han halfslumrade vid en muqa vin
framsför stockelden i refektoriet / att
ådel och välbördia Herr Conrad Hr-
kull med sin unga maka åktade gö-
ra sin andakt vid vår frus altare
så och tagga den gamle priorns väl-
signelse / innan de gåsvo sig af till
främmande land .

Fader Steno böd att öppna kyrkan
samt begaf sig sedermera i fullstr-
ud upp till högaltaret / der de resan-
de allaredan / sida vid sida / knä-
böjde . Det var Herr Christer Gab-
rielsons till Steninge dotter Elizabeth

och hennes brudgum. Hon hade be-
gärt / att / innan de gåfvo sig af på sin
långa färd / så här göra sin andakt
- för ett löstes skull hade hon sagt.
Stilla var det i kyrkan. Magnvald
hade / efter slutadt arbete / satt sig
att hvila i en biktstol / tummande
sitt radband. Tröttheten hade öf-
vervåldigat honom / han hade fal-
lit i sömn .. så djup / att han ej vak-
nade / då priorn efter andaktens slut
samtalade med resenärerna.

Hru Elisabeth Hrkull hade / på den
vördige fadrens inbjudning / gärna
önskat dröja natten öfver i klosters
hospitium / men Herr Comrad stod
icke dertill att öfvertala. Han vil-
le han genast åstad. Hade de min-
sann icke en nog lång väg framför
sig? Sitet vatten finge / Guds död! ej
skrämma en riddersmans maka!
De togo alltså afsked och sedan pi-
orn gifvit dem Herrans välsignelse
gingo de utför kyrkogången. Vår-
nare med sacklor vandrade förut.
Öroliga skuggor slögo uppåt hva-
lsvan / det slammmande skenet dar-

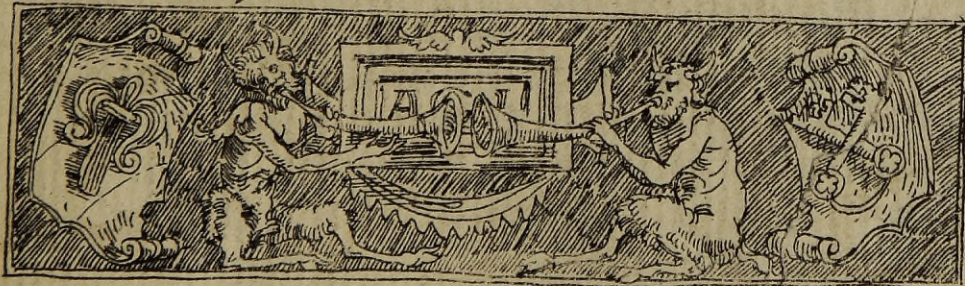
på Fru Elisabeths bleka anlete . . .
Här de väl kommit utom kyrkdörren
/ slog vinden upp den. Det dånade
i kyrkan / så att Hagwald vaknade
och sprang upp. Hrvaken kunde
han skönja i sackornas oroliga ski-
nimer en hop främmande anseten /
och bland den ett / som han kände.
Helga Katharina! ropade han och
störtade / liksom gripen af vansin-
ne / mot dörren. men då han hun-
nit ut / hörde han endast hur stor-
men brusade i höstqvällen ~

nnu ett par år hade gått hån-
tunga för Ragnwald som och
för hela den kättholshammaren i Sve-
rige. Kung Göstaf hade genom We-
sterås ordmantia satt pran till ro-
ten af trädet. Gyllene frukter föllo
i den kungliga skattkammaren / men
den heliga kyrkan vardt alt armare
Så hände sig och med Marie bröder-
na i Sigtuna. Monstranser / kalkar
af sølver och guld / relikviummor /
ja och Santa Catharinas bild beröf-
vades dem såsom kronans egenom
/ och klostret vardt upphäfdt. Någre
af bröderne stannade kvar och od-
lade klosterträdgården / hämtande
af dess frukt en ringa beröring / an-
dra gingo ut och vördade sjuka / å-
ter andra drogo i främmande land ..
Och var det fallet med Ragnwald ..
Svårt hade det fallit honom / då han
efter den skuldrade gvalten i kyrkan
började sköna / hvad honom feltes.
Förtvissad öfver sin synd och miss-
tröstande om sin själs eviga salig-
het spåkte han sig och gjorde bot
på det allra hårdaste. men det halp

ingalunda - han drogs ändå tillbaka
 till den heliga Catharina / under hvil-
 ken.. nu visste han det.. han munken
 / i brottslig kärlek tillbad en annans
 maka. Han var hardt när till van-
 sinnets gräns / då tidender kommo
 / som sade om kung Göstafs till-
 sag mot kyrkor och klöster. Noq små-
 tade det honom djupt för hans fat-
 tige gamle bröders skull / men det
 var dock som hade han andats på
 nytt / då han vändt den gamla byg-
 gnaden ryggan och tagit de första
 stegen på sin pilgrimsfärd. En
 sådan hade han beslutat att före-
 taga och Santa Catharina i Siena
 var hans mål. Her aktade han af-
 bedja sin svåra synd och sedan i
 något kloster egna återstoden af
 sitt lif uteslutande åt heliga beträk-
 telser och bön.

Många och långa dagar hade han vandrat. I kloster och pilgrims herbergen hade han städse ⁶⁶ sit väl mottagen / ty hård och huld / bröd och vatten var det på den tiden en pligt att gifva pilgrimen pro itinere peragere. Han hade med ångsliq sorgfald knåfallit vid helgonbilderna längs vägen. Först vandrade han oftast helt allena öfver ändlösa skogar och obygder / men ju längre mot söder han kom ju större blef skaran af pilgrimer och botgörare. Fler talet skulle till Roma / refugium peccatorum. Underliga voro i sanning de gestalter / som med sårade fötter / hoptosvadt här och dryppande af smuts drog sig fram på vägen. Der voro människor med kedjor om fötterna / med tunna jernringar om halsen eller ett kringar mens hela längd viradt och fastnitadt jernband / blinda / lama / gväste / blandade med friska. gamla och unga / ynglingar och ädla matronor / gubbar och barn / skålmor och ^mödare bland heliga. De kastade sig ned under klagande skri på helgo

vid vågen / de gisslade sig så att
blodet dröp ur såren och båd^{högt}
om nåd och förbarmande eller de
tågade fram halfhögt läsande ur
sina breviarier.

I Aqua-pendente skilde sig emel-
lertid Ragwald från resällskapet
och toq af uppåt Sienas bergstrak-
ter. Det var som om hans hää^{klar-}
nat med luften / som renare och fri-
skare omsväfvade honom ju hög-
re han kom / och då han vandrade
in under hvalvet af Porta S. Se-
bastiano kände han sig bättre till-
modt än han gjort på mängen god-
dag. Sedan han tagit en väl behöf-
lig hvila hos bröderna i ett kloster
nära S. Domenico / hvilka gästfritt
upptogo den långväga resanden i
sitt hospitium beqaf han sig till S.
Catharinas kapell i nämnda kyrka.
I den tiden var det heliga rummet
så smyckadt som det senare blef och
är ännu i våra dagar. Framför taber-
naklet / i hvilket förvaras hel-
gonets hufvud stod då endast en nu-
mera försvunnen bild. Det böjda huf-
vudet

var af ädlaste form. anletsdragen
fulla af vemod / men på samma gång
af obeskriflig frid. Det kring parman
nedfallande docket spred en skugga
öfver ögonen / som mildt frågande /
liksom glimmande af tårar voro vän-
da mot den beskande. Blommor om-
gäfwat altaret / på hvilket man ossrat
smuckten af guld och ädla stenar / vi-
olbuketter / kryckor / hjärtan och hån-
der med mer. alt till tacksammt minne
af undfängen hjälp i stunder af lidan-
de och nöd / sådana ju många kunna
oss möta. Dunklet i kapellet afbröts
endast af skenet från en ofwan bilden
hängande lampa och några i hande-
labrar fastade varhus .. Det var af-
ton / när Ragnvald nalkades templet.
Sedan han af en broder lätit visa sig
vägen / föll han på knä strax inför
kyrkans husvudportal för att under
dofbrutna innerliga böner släpa sig
fram till det välsignade helgon / mot
hvilket han i främmande land sig så
för menade hafva syndat. Mid hög-
altaret stod på en katasalk en dödd och
genom kyrkan qvälde saktat tonerna

af ett requiem. Än lyfte de sig mörka
 / sorgmodiga och tycktes gömma sig
 bland de darrande skuggorna under
 templets tak / klagande öfver lifvets
 oändliga ve och dödens olösliga gå-
 ta. än brusade de fram / tunga som syn-
 daskulden / och då var det / som om
 tusen suckar höjt sig från dem / som
 sovpo i grifterna under kyrkogolfvet.
 Quid sum miser tunc dicturus /
 Quem patronum rogaturus /
 Quam / vir justus sit securus? ..
 Her tremendæ maiestatis
 Qui salvandos salva gratis
 Salva me / fons pietatis! ..
 Var det icke / som de orden sjöngos
 för honom / syndaren / skändaren?
 Feberaktigt flögo hans händer öfver
 radbandets kulor. utmattad af trött-
 het och själsspänning släpade han
 sig på särade knän fram emot korpel-
 let med hufvudet böjdt ända ned mot
 det iskalla marmorqolfvet - det enda
 som syntes hysa förbarmande med
 hans sorgsna själ. Och åter hödo to-
 nerna från altaret:

Preces mee non sunt dignæ /

Sed tu, bonus, fac benigne /

Ne perenni cremer igne!

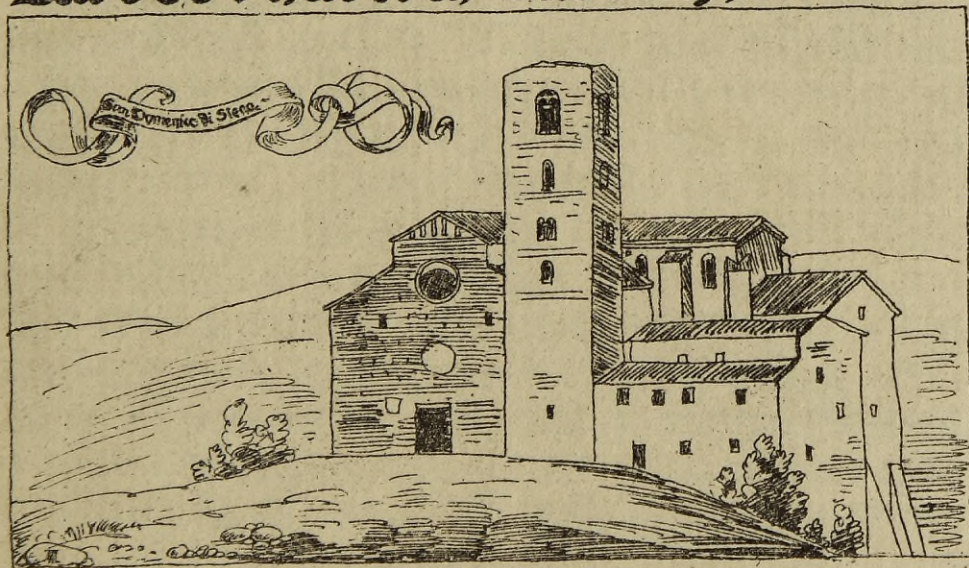
Ater var det som hade ofaliga sur-
kar banat sig väg genom grafvår-
na. Han tyckte sig se, hur bilderna /
inristade i golfvets grafstenar / i dju-
paste förvislan vredo sina knäpsta
händer / stirrade på honom med sina
glanslösa ögon och liksom åter togo
requiets ord / särskildt till honom och
han vändades svåra. Gång på gång
var han på väg att stiga upp och
fly / men som en osynlig makt gvar
höll syndabördan honom på knä
och drog framåt mot det heliga rum
/ som under vandringens långa da-
gar varit hans kära stadiga tanke.
Så hann då broder Ragnvald ämt-
ligen till Santa Catharinas kapell /
sångan i kyrkan hörd ej mer hotande
/ förintande som nyss. Det var som
om de tunna skynarna dragit förbi /
och en solstråle med livets budskap
/ dallrande af glädje / seger viss bru-
tit fram / då från altaret hörd i jublan-
de toner:

Benedictus / qui venit in nomine Domini
Hosianna in excelsis!

Knåböjande med anletet i sina
händer hade Ragnvald stan-
nat innantför dörren till kapel-
let. Först sedan han en stund un-
der innerlig bön utbedt sig nåd och
förlåtelse för sin svåra synd / lyf-
te han sakt / tvökande sin blick
för att betrakta det signade helgon
/ som hufvit så många i detta lif-
vets tunga. En plötslig darrning
genombåfvade honom / hans af
själsångest och mödor tårda kind
sörades af en liflig rodnad / ty bil-
den från det gamla Dominikaner-
klostret i Sigtuna stod åter för ho-
nom / fast skönare och ädlare / mera
rik på menskiat lif och deltaqande.
De mörka / tårade ögonen med den
underbart milda blicken / ansigtets
våna blekhet / det lik en dagtynad
blomma böjda hufvudet / ack hur
kände han det icke / alt för väl / ty
han hade en gång sett en Santa
Catharina i lefvande lif. När dessa
tankar hastigt genomkorsade hans
inre greps hans håg af djupaste ve-
mod. Hade han icke vandrat i nära

ett solhvarf långt bort till främman-
de land för sin själs frid / och nu när
han hunnit målet / hvi gäckade ha-
nom då onda makter åter med bil-
den af den / som varit hans lifs lycka
och olycka på en gång! Den trötte^{van}
draren qömde på nytt sitt hufvud
i sina händer och kunde hvarken
tänka eller bedja mera. Men från
kyrkan der ute hörd det i bemodsri-
ka toner:

O du Guds lam / som världens synder
Skänk åt de arma evig ro!
Gif evig frid / o herre Kristus kär /
Låt oss i huset af din dag få bo!

Ragnvald hade slutat de botöf-
ningar / han pålaqt sig . frid
utaöt sig som ett stilla vurren
öfver hans själ . Af priorn i San Do-
menico hade han ju också blifvit till-
försäkrad om full förlåtelse . Han kån-
de ny lifshän och dertill bidrog och
alt det underbara / för främlingen obe-
kantsom det välsignade landet bjöd
honom . Måst jämslades hans sinne
af konsten / som på den tiden hade
månaa förfarne utöfvare äfven inom
klostermurarna . Långe löfvade det
ej förr än Ragnvald sjelf frestade sin
lycka i den vägen / aripen af en oe-
motståndlig lust . Till den ändan ha-
de han en klar morgon i Februari af-
vit sig af genom Porta Ovile till Fran-
ciskanerna i Osservanza / der han af-
tade lära sig så mycket af konsten /
att han kunde göra Santa Catharinas
bild / och ville han så skänka den till
den gamla kyrkan i det aflågsna hem-
landet i stället för den af Kung Göstaf
och hans anhäng borttröfvade . I Os-
servanza blef fra Ragnvaldo af bröder-
na väl mottagen och fick en rymlig

och hys cell / der han kunde arbeta . .
Underligt är det att förtälja / men jul-
ler sant / att det snart blef allom up-
penbart / huru som han af naturen ^{så}
goda gåfvor . Det dröjde dertför ej län-
ge / innan han kunde börja med den
bild han föresatt sig att göra . Då brö-
derna som oftast kommo in i celle ^{för}
att se hur arbetet led / funno de nog
Santa Catharina skön att skåda men
anletet hade blifvit för ungt och dertill
så spriffande gladt / sade de . Det väl-
signade helgonet hade dock lidit svå-
ra . Detta bekyrrade Ragnvald / men
han kunde ändå bliffa inlett förmå sig
att slå sitt arbete i stycken . Men en
qväll hade han beslutat att så skulle
ske och för sista gången hade han be-
traktat det vid skenet af sin lampa .
Det var honom nu ej längre fördolot
/ hvi det föll honom så tungt att skil-
jas från bilden / men dertför måste det
/ för hans själs frids skull / snart
gen ske . Med det beslutet hade han
lagt sig till hvila .

Länge hade han ej slumrat / då någon
lutt rörde vid hans arml . Det var broder

Giovanni vid porten. Främlingar ha-
de nyss kommit / sade han / de hade
blifvit öfverfallna här i nejden. mon-
signoren var bortförd som fånge. hans
följere hade lyckats undkomma och
föra signoran / svårt särad till klost-
ret. Nu låg hon på sitt yttersta och ta-
lade ett obekant språk - kanske den
främmande brodern / som så vida fa-
rit. kunde förstå det? Men han skul-
le komma strax / ty la povera signora
sta molto male / fratello mio!

Ragnvald skyndade ned. Man hade
infört främlingarna i portvaktens ^{cell}
/ som upplystes endast af den ozoligt
fladdrande lampan framför madon-
nabilden. Genom den öppna dörren
föll en bred månstrimma in på golvvet.
Der hade man nedlagt den särade -
en ung qvinna - med en hoprullad ^{munk}
kåpa under hufvudet. Blodet droppa-
de genom ett djupt sår på halsen /
som man jäfångt sökt förbinda. Den
friska strömmen bröt igenom hvarje
band på nytt. Lifvet stodde med hvarje
minut. Ragnvald böjde sig med kruz-
cifiret i ena handen ned öfver den dö-
ende

och strök med den andra sakta undan
det nedfallna och blodiga håret ur pan-
nan. Himelske Gud! De Dragen hade
han sett förr - Det var Fru Elisabeth
Frkull. Förbarmande / mumlade den
Döende / jag har varit trogen-fast jag
icke älskade - Gud skall förlåta för vår
frus skull - Han var min enda kärlek
... hennes huvud sjönk tillbaka / un-
der det rösten blef allt mera ohörbar.
H andlös spänning höjde sig Marie -
brodern öfver den Döende. Raagnvald
... hvishade hon och ett småleende flög
öfver det bleka anletet. Ännu ett djupt
andetag och hon hade slutat. Den /
som minst hon anat / hade varit hen-
ne nära i Dödens stund. Orörliq blef
han qvar. „Det som behagar Gud /
måste behaga äfven mig” mumlade
han. Ängen af de omgifvande hade för-
slätt hennes ord. Och då de frågade
hvad hon sagt / svarade Raagnvald /
att hon biktat sitt lifs skuld och fått
förlåtelse. . . Då de alla gått / dröjde Raag-
vald qvar - han skulle läsa en själa-
messa / hade prior'n befallt. Men han
föll på knä vid den döda / lutade sitt

hufvud mot hennes kullnade hand och
oret / som om hiertat velat brista . .

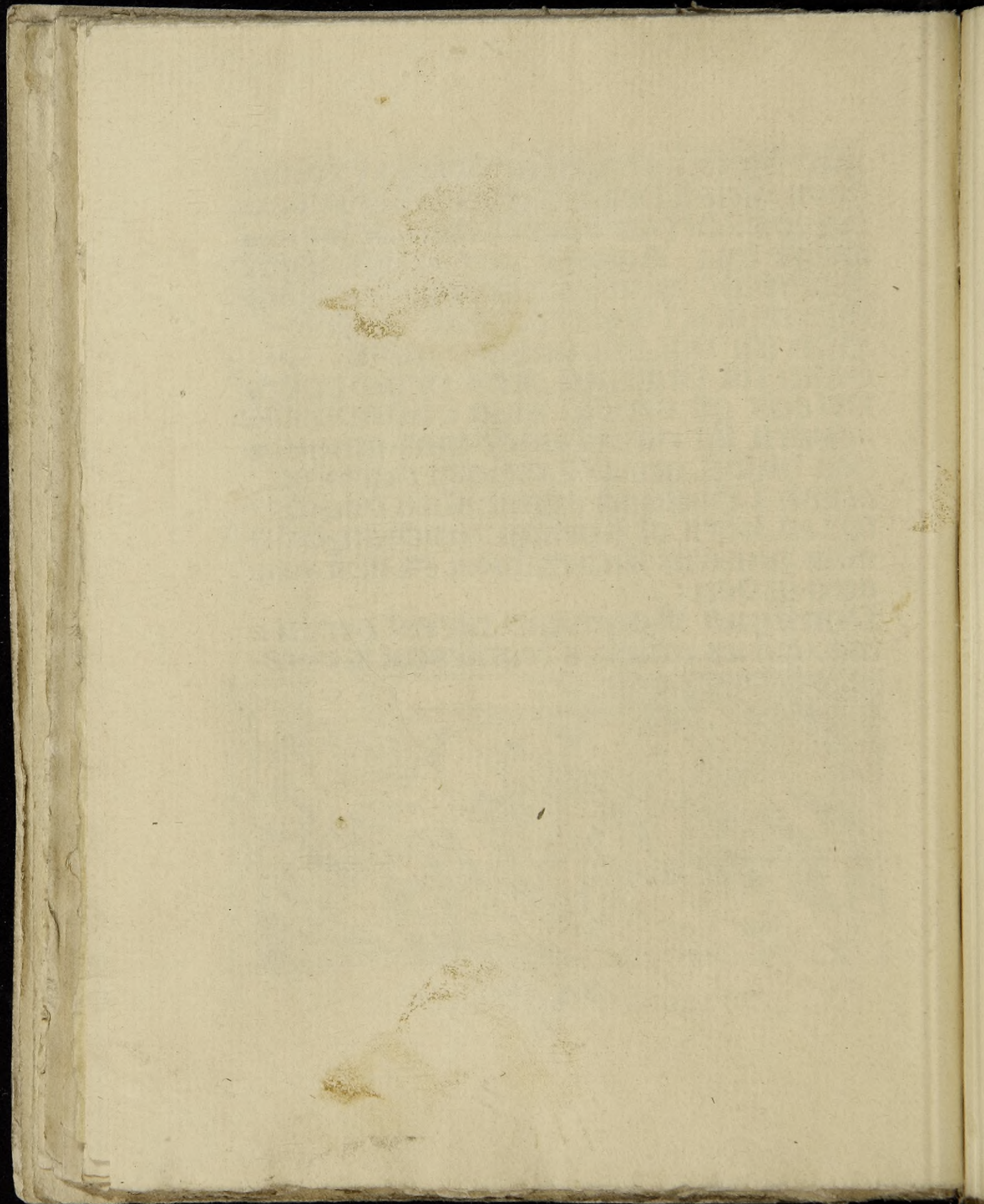
När slutar egentligen broder Rog
valds historia . Tv efter den nat-
ten / då fru Elisabeth dog / sy-
nes han ej längre qvarblifvit hos fra-
siskamerna i Osservanza / och vi kun-
na sedan ej följa hans spår med nå-
gon visshet . Innan han för alltid lem-
nade klostret / lär han emellertid full-
ändat Santa Catharina / ty ännu idag
visa bröderna för den länqvåga re-
sanden det välsignade helgonets bild
just ofvan den grafsten / under hvilken
Elisabeth Arkull hvilar . Men det är
Santa Catharina som barn / såga de
hvaraf också skönjas kan / att den
främmande brodrens verk icke blef
af honom sönderslaget .

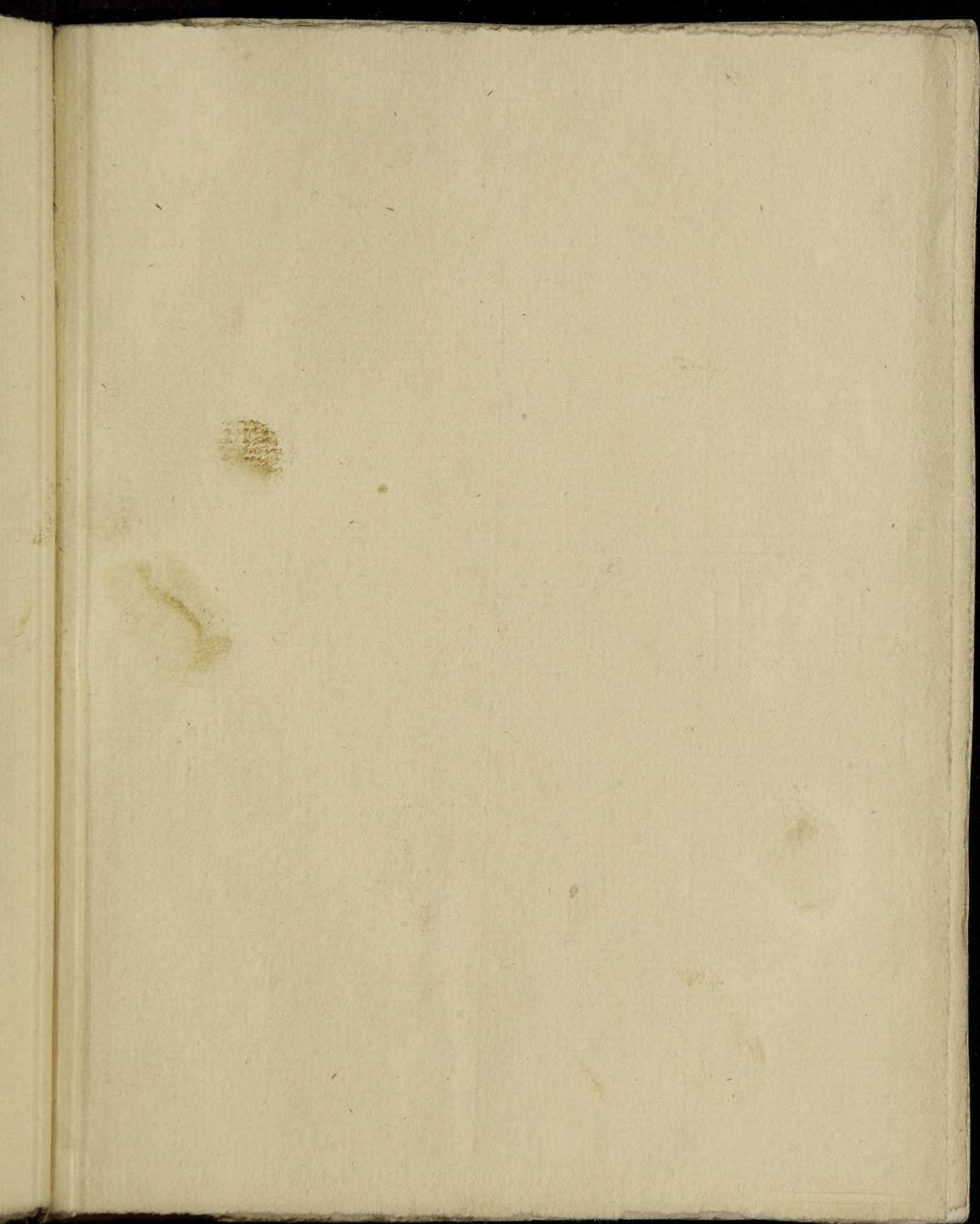
Jag vet för resten intet vidare att för-
följa om Mariebrodrens senare öden
• Men teltager jag mig ej allt för mycket
/ är ha måstaren till den minnessten /
Herr Gabriel Christerson till Steninge
lät sätta i Sigatuna kyrka öfver sin ät-
skade dotter / och som kan ses ännu
idag . Det är ett vemodsfullt anlete

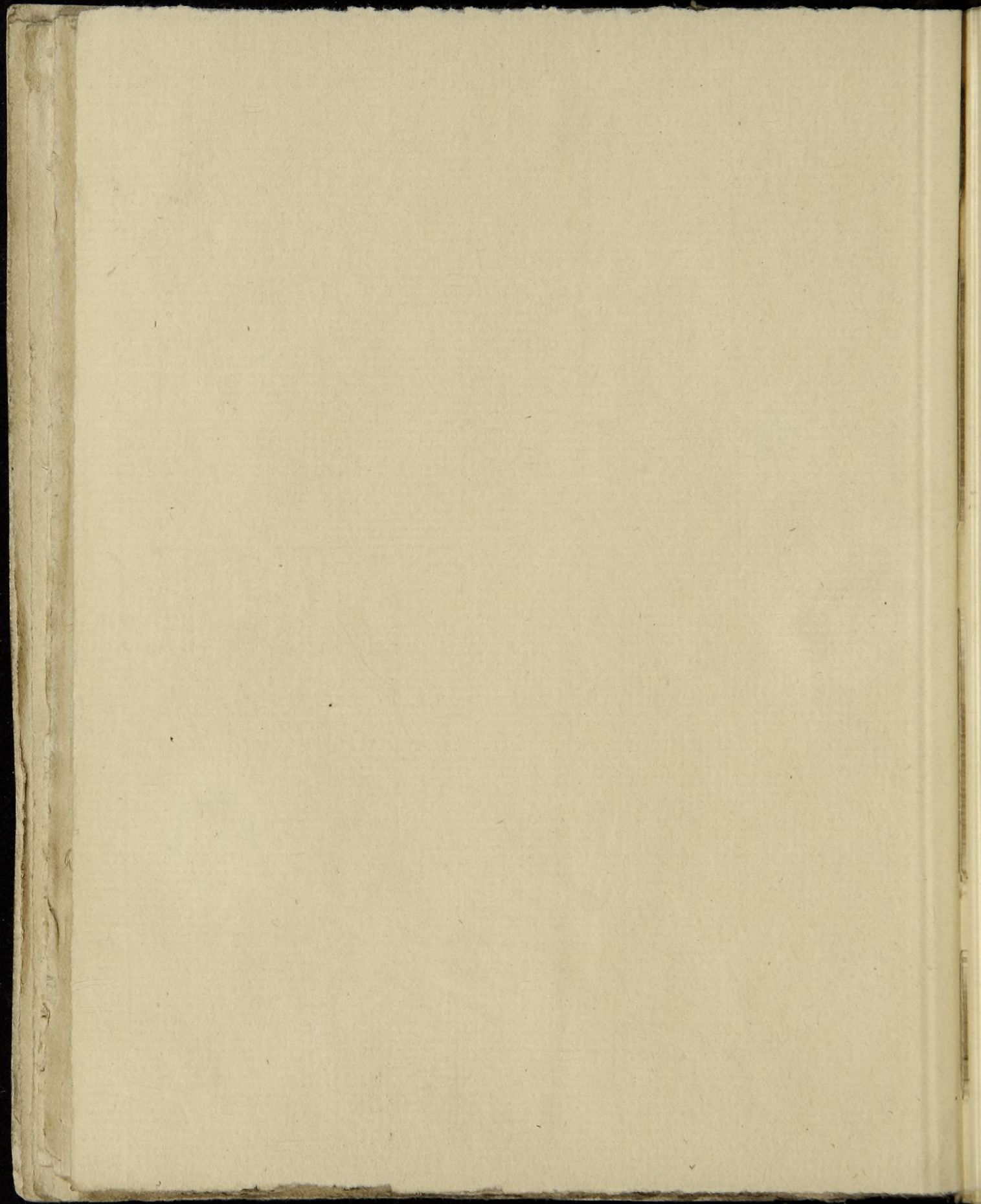
med åfven i stenen underbart milda
 ögon. kring hennes mun leker ett barns-
 ligt löje / Det är som öppnade hon den
 för att tala. Kanske var det så broder
 Ragnvald mindes ~~den~~ den märk-
 liga natten i Össervaryas kloster.
 Han lär väl väl också vandrat till
 baka till Sigtuna och i hembyaden
 fortsatt att arbeta som bildkonstnär
 / ehuru till våra dagar intet annat sy-
 nes blifvit kvar. Tröliken har han
 också i Sigtuna slutat sina dagar /
 ty i ett hörn af kyrkan / undanqömd
 som hans lif finnes ännu en nött sten
 med orden:

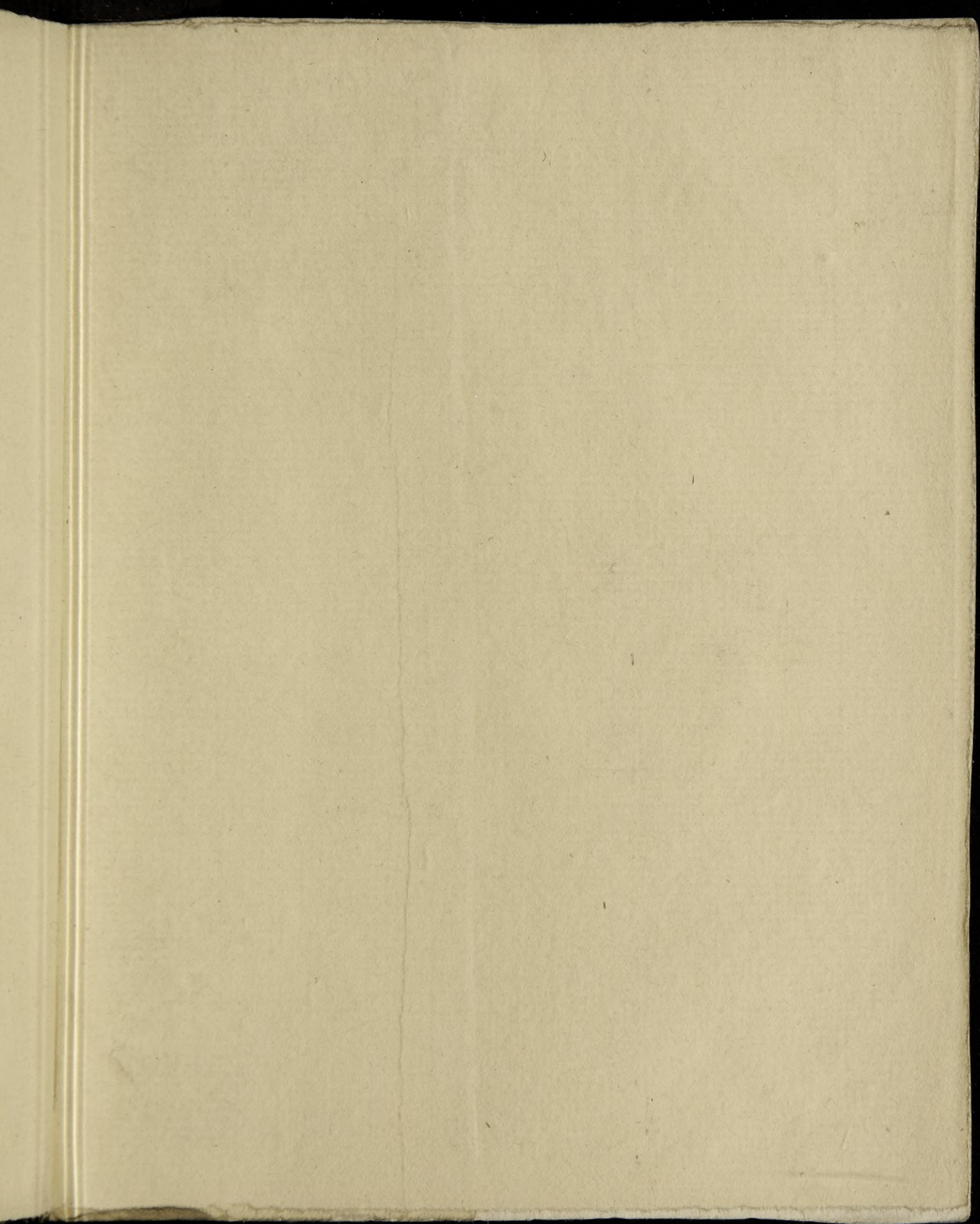
Dominus Ragnvald hic est sepul-
 tus / cuius animus requiescat in pace.

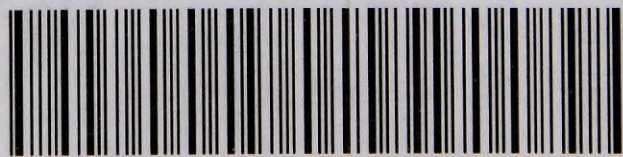

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

400875337